

eta oek aitzeaz
 sentiturik lotsa,
 negarrez gelditu zan
 uraren biotza.
 Bañan allegatu zan
 denbora berriya,
 zeñen sentitu zuten
 lurak egárriya,
 eta ikusi ziran
 mastiyak auldutzen,
 zañetan zekaizkiten
 indarrak galdutzen,
 eta penaturikan
 erreguz, zerura,
 jarri ziran guziyak
 emateko ura;
 bada ez jaikitzekez
 denbora urrean,
 choil igartuta denak
 ziralala lurrean;
 bañan erregu ayek

ez aiturik goyak,
 etziran lertzen ura
 zeukaten odoiyak;
 eta artaz pozturik
 biotz urarena,
 esan zuen ni ere
 naiz Jainkoarena,
 kontatu banau ere
 ardoak ni utszat,
 ardogayak artuko
 ninduke beretzat.

.

Jaunak egiñak gera
 aundi chikik denak,
 bear degunak lagun
 izan besterenak;
 mundu ontan guziok
 gerade errenak,
 eta gorde ditzagun
 falta elkarrenak.

ASTOA

Nekerik gabe bizi
 zalarikan lasa,
 janaz noiz nai artoa
 eta noiz nai aza,
 buruba zubelako
 oso kalabaza
 ara zer pensamentu
 oi zituben pasa.

Esaten zuben: ongi
 naizelarik bizi,
 beti naiz serbitzari
 iñoiz ez nagusi;
 alaz ere astoa
 izate ta guzi,
 nai nuke nere mende
 beste nik ikusi.

Ondoegi izatez
 bizi zan finduba,
 aundi naiez buruba
 zeukan arinduba,
 ala beragatikan
 biotza minduba,
 falta zitziolako
 nori aginduba.

Arre esan ta nola
 joan bear baitzuben,
 eta gelditu *iso*
 entzuten bazuben,
 eta nori agindu
 nola ezpaitzuben,
 pena ura barrenen
 sentitutzen zuben.

Ontan bein eguzki chit
 ederra zegoala,
 ikusi zuben bere
 errañu itzala,
 eta nabaiturikan
 mugitzen baitzala,
 iruritu zitzaion
 asto beltz bat zala.

Arre esan ta zion
 berari segitzen,
iso esanik biyak
 baiziran gelditzen;
 eta nola zan berdin
 berekin ibiltzen,
 esan zuben, ziola
 ongi obeditzen.

Ontan oso pozturik
 arkitutzen zala,
 mendeko artaz baizik
 oroitzea etzala,
 eguzkia gorde ta
 gorderik itzala,
 sinistu zuben bere
 laguna ill zala.

.
 Astoak zentzurikan
 etzuben buruan,
 eta engañatu zan
 bere errañuan;
 gu ere asko gera
 astuen moduan,
 engañuz ornituak
 gaudenak munduan.

RAMON ARTOLA.

